ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Sayı: 9

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Eylül 1974

NATO'dan çıkılmalı, İkili anlaşmalar yırtılmalı, NATO'nun, Amerika'nın topraklarımızdaki üsleri kaldırılmalıdır.

Orduya Çağrı

Silâhlı kuvvetlerimiz 20 Temmuzdan beri Kıbrıs'ta çarpışıyor. Kan döküyor. Kurban veriyor. Oysa hükümet çevreleri Kıbrıs'a barış ve özgürlük götürüleceğinden, Adanın bağımsızlık ve toprak bütünlüğüne saygı gösterileceğinden söz etmişlerdi. Kıbrıs'a barış ve özgürlük değil, harp ve yıkım götürüldü. Amerikan emperyalizmi, NATO'daki egemen çevreler, Kıbrış'ı bölmek ve NATO üssü haline getirmek plânını hükümet, Genel Kurmay Başkanı Sancar'ın emrindeki militarist klik eliyle uygulamak istiyorlar. Halka ekmek, özgürlük veremiyenler omuzuna silâh verip harp serüvenlerine sürüklüyorlar. Sıkıyönetimle sömürü ve talan düzenini sağlama bağlamaya, istilâcı hedeflerle halkın anti-emperyalist kurtuluş hareketini bastırmaya, onu hedefinden şaşırtmaya çalışıyorlar.

Asker, üniformalı halk çocuğudur. Köylüdür, işçidir, emekçidir. Halkımızın emperyalizme, NATO'ya karşı kurtuluş savaşı onların da savaşıdır. Gerçek düşmanlar askeri Kıbrıs'a gönderenler, militaristler, Amerikan emperyalizmi ve NATO'culardır. NATO'dan çıkmak, İkili Anlaşmaları yırtmak, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerini kaldırmak ordudaki yurtseverlerin de başlıca hedefidir.

Yurtsever subaylar, erler Amerikan emperyalizminin, NATO'nun harp ve kışkırtma plânları uğruna Kıbrıs'ta kan dökmeyin!

Mehmetçik memlekete dön!

14. 8. 1974

TÜRKİYE KOMÜNIST PARTISI
MERKEZ KOMİTESİ

- **Türkiye Komünist Partisi Kıbrıs'ta savaşa karşıdır.**
- **Türkiye Komünist Partisi „Enosis"e, bölüme karşıdır.**
- **Adadan tüm yabancı askerler çekilmelidir.**
- **Türk, yunan, Kıbrıs halklarının can düşmanı emperyalizmdir.**
- **Nato'dan çıkalım.**

Mutlu Günleme

TKP 54 yaşında. 10 Eylül 1920 Türkiye proletaryasının, halkımızın en mutlu günüdür. O gün, TKP'nin 1. Kongresi toplandı. İşçi sınıfının tarihinde yepyeni bir dönem açıldı. Bu sınıf, savaşlara artık yepyeni tip bir partiyle giriyor.

1. Kongre, Kurtuluş Savaşının hazırlandığı bir dönemde toplandı. Kongre yüce Lenin'i, halkımızın kurtuluşu için umut kaynağı olan büyük komşumuz Sovyetler Birliği'ni selâmladı. Kongre: emperyalist salgıncıları topraklarımızdan söküp atmak, işbirlikçi hükümeti, padişahlığı devirmek, demokratik devrim, sosyal dönüşümler yapmak, halktan yana bir hükümet kurmak savaşını onayladığı 1. Programında başa aldı.

Halkımız, o zaman, bütün tarihinde, en haklı bir savaş yürüttü. Bu, ulusal bağımsızlık, sosyal kurtuluş, evrende barış ve ilericilik uğrunda bir savaştı. Komünist Partisi bu savaşı var gücüyle, olanak ve yetenekleriyle tuttu. Binlerce komünist ateş boylarinda can verdi. Bu, mutlu Türkiye için bir savaştı.

Bugün bambaşka bir durum vardır. Burjuvazi, Türkiye'yi NATO boyunduruğuna koştu. Hükümet ve generaller, Amerikan emperyalistlerinin Kıbrıs'a oturma plânını uygulamak gibi, iğrenç, kanlı bir işi üzerlerine almışlardır. Adada harp ateşi genişliyor, Burjuvazi, halk düşmanı politikasıyla yeni bir serüvene atıldı.

TKP, burjuvazinin körüklediği şovenizme proletarya enternasyonalizmiyle karşı çıktı. Batı Avrupa'nın birçok kentinde, Yunanlı komünistlerle birlikte, emperyalizme, NATO'ya karşı ortak gösteri, yürüyüş ve mitingler tertipledi, bildiriler yayınladı.

Türkiye Komünist Partisi, hükümetin Kıbrıs'ta harp sürdürmesine kesinlikle karşı olduğunu halkımıza ve bütün dünyaya duyurdu. İşçi sınıfını, bütün ilerici güçleri burjuvazinin bu batakçılık, Türkiye'yi uçurumlara sürükliyen çıkışlarına karşı savaşa çağırdı, çağırıyor.

TKP mutlu günleme bağlıdır. TKP halkımızın Mutlu geleceği için savaşıyor.

Ulusal sorunlarımız nelerdir?

Hükümet çevreleri, sarı sendikacılar, burjuva basını Kıbrıs'ı ulusal sorun durumuna getirmekte birbirleri ile yarışıyor. Burjuvazi fırsatı ganimet biliyor. Şovenizmi, saldırı ve askersel yayılma hırslarını kamçılıyor. Burjuvazi, ekmek, özgürlük, insan onuruna yakışan bir yaşam sağlayamadığı yığınları şovenizmle afyonlamak istiyor.

Şeker-İş sendikasının genel kurulunda Çalışma Bakanı Önder Sav, Türk-İş Başkanı Tunç, Genel Sekreteri Şide: «başta gelen ulusal konu Kıbrıs meselesi olduğunu, bunun karşısında bütün öteki sorunların ikinci plâna atıldığını» söylediler.

Kıbrıs'ı başta gelen ulusal sorun sayanlar yalnız bunlar değil. İlerici, demokratik haklardan yana, hattâ kendi kendilerine sosyalist diyen birçok yazar, gazeteci, politikacı Kıbrıs sorunu ile küçük burjuva kimliğini gün gibi açığa vurdu. Burjuvazi, işçi sınıfı ile, halk yığınları ile olan barışmaz çelişkilerini, Kıbrıs'a asker çıkarmakla ve bunu bir saldırıya dönüştürmekle kışkırttığı şovenist duyguların sis perdesi ardında gizlemek taktiğini yürütüyor.

Ne var ki, Kıbrıs olayları şu gerçeği bir daha bütün çıplaklığı ile gösterdi: Türkiye'nin başta gelen sorunu, emperyalizmin saldırı örgütü NATO'dan çık-

(Devamı 3. Sayfada)

Nato tuzağı

İşbirlikçi burjuvazi, NATO'ya girmekle harbi, saldırıyı «göğüslediğini», Türkiye'yi böylece «garanti altına aldığını» yıllarca geveledi durdu.

Olaylar ferman dinlemez. NATO, emperyalistlerin bir saldırganlık, entrika ocağı, bir cadı kazanıdır. Emperyalistler bu saldırganlık örgütünü Sovyetlere, sosyalist ülkelere, ulusal kurtuluş savaşı veren halklara, işçi, köylü, komünist hareketlerine karşı kurdular. Bu gerçek, son Kıbrıs olaylarıyle bir kez daha dünya kamuoyunun gözleri önüne serildi.

NATO'nun içi çelişkilerle doludur. Bu saldırganlık örgütünün bir dişli patronları, bir de küçük ortakları vardır. Bunlar, ağa ve uşak durumundadırlar. Amerika, baş patron, Kıbrıs'a yerleşmek plânını çoktan kurmuştur. Bu plânı uydularının eliyle uygulamayı yıllardır deneyip gidiyor. Başbakan Ecevit'in basına yaptığı bir açıklama, işin içyüzünü iyice gün ışığına çıkarıyor. Başbakan: «Kıbrıs sorununda Birleşik Amerikayla Türk hükümeti arasında herhangi bir fikir ayrılığı yoktur. Vaşington, Kıbrıs'ta federatif yönetim tezini (yani adayı bölmek plânını) destekliyor» dedi.

Başbakan, böylece, Kıbrıs'a çıkarma yaparken «adaya savaş götürmüyoruz» sözlerini yalanladı. Kıbrıs'ta, Amerikan emperyalistlerinin yayılma plânları uğrunda Türk ordusuna kan döktürdüklerini, adayı ateşe verdiklerini ister istemez tanıyor. NATO'ya, Amerikaya bağlı kaldığını söyliyen hükümet, harp serüvenlerine doğru dolu dizgin gidiyor. Ateşle oynuyor. Barış ve güvenliği, doğrudan doğruya, bölgemizde tehdit ediyor.

Gene NATO ve bölgemizle ilgili başka bir gelişme daha biçimleniyor. Portekiz'de en kart faşist diktatora yıkıldı. Demokratik düzenden yana bir gelişme başladı. Portekiz Komünist Partisi açığa çıktı, hükümete katıldı. Portekiz sömürgeleri bağımsızlıklarına kavuştu. Yunanistan'da faşist cunta gitti. Gelen hükümet, NATO'dan çıktığını açıkladı.

İşte hükümetin bu politik gelişme sürecine aykırı tutumunu halkımızın bağımsızlık, sosyal kurtuluş, barış ve demokratik bir düzen ve hükümet için yürüttüğü savaşı değerlendiren TKP: NATO'ya paydos! NATO tuzağından kurtulalım! diyor.

Saldırganlık ocağı

Kıbrıs'a üslenebilmek için adayı ateşe verdiren NATO tam bir saldırı ocağıdır. Sosyalist ülkeler, onların şaşmaz barış politikası, işçi ve komünist hareketleri, ulusal bağımsızlık savaşları güçlendikçe, NATO içindeki çatışmalar da keskinleşiyor. Kıbrıs'a saldırı plânlarıyla bu çatışmalar daha da sertleşti.

NATO'nun Güney Doğu kanadı çöküyor. Yunanistan silâhlı kuvvetlerini NATO'dan çekti. NATO'nun saldırganlık plânları, tazıya tut tavşana kaç oyunu, Türkiye ile Yunanistan'ı birbirine düşürdü. Türkiye ve Yunanistan toprakları üslerle, atom başlıklı yığınaklarla doludur. Harpçilik serüvenini «şöhret» sayanlar, ortalığı yakabilirler. Bu korkunç tehlike ancak halkımızın savaşıyle önlenebilir. Artık, memleketimizin de bu saldırı paktından mutlaka çıkması ve NATO üslerinin kaldırılması kaçınılmaz bir zorunluk olmuştur.

NATO'ya karşı direnişler, içindeki öteki küçük üyeleri de sarıyor. Hollanda hükümeti NATO harcamalarını kısıtlıyor, asker sayısını indiriyor. İtalya'da NATO'ya karşı savaşım bütün halk katmanlarını sarıyor. Komünist Partisi, sosyalistler, işçi sınıfı ve devrimci gençler NATO'dan çıkılmasını istiyorlar. Bu savaş, Portekiz'de daha yüksek bir aşamaya ulaşıyor. Bir zamanlar, halkımızın NATO'ya karşı İstanbul, İzmir ve Ankara gibi büyük kentlerimizde yaptığı gösteriler, bugünkü savaşlara ışık tutuyor. Türkiye Komünist Partisi NATO'ya karşı yürütülen savaşta özel bir rol oynuyor. TKP, silâhlı kuvvetlerimizin NATO'dan çekilmesini, üslerin kaldırılmasını ve NATO'dan çıkılmasını istiyor. NATO'dan çıkmakla, halkımız büyük tehlikelerden kurtulacak ve onun memlekette desteklediği işbirlikçi burjuvazi de hak ettiği silleyi yiyecektir.

Harbe karşı olan, barış için savaşan halkımız «NATO'ya paydos», diyor.

Sovyetler birliği

Kıbrıs sorunu

Sovyetler Birliği öteden beri Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını, egemenliğini, toprak bütünlüğünü, bölünmezligini savuna gelmiştir. Güvenlik Konseyi'nde konuşan Sovyetler Birliği temsilcisi Y. Malik, hükümetinin politikasını bir kez daha dile getiriyor:

«Kıbrıs'ta önceki duruma dönülmesi kaçınılmaz bir zorunluktur. Doğu Akdeniz bölgesinde barış ancak böyle sağlanabilir. Bu gün, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin var olup olmaması, söz konusudur.

Gelişmeler, bazı NATO çevrelerinin Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü baltalamak istediği yolunda Sovyetler Birliği'nin yaptığı açıklamaları doğrulamıştır. NATO'cular dünyayı, parçalanmış bir Kıbrıs'la karşı karşıya bırakmak, işi olup bittiye getirmek istiyorlar.

Güvenlik Konseyi Kıbrıs'taki durumun sürüp gitmesine razı olamaz! Birleşmiş Milletler üyesi devletlerin çoğunluğunu oluşturan Bloklar Dışı ülkelerin öne sürdükleri öneriler üzerinde durulmalıdır. Bu devletler yayınladıkları bildirilerde, Adadaki yabancı askerlerin çekilmesini ve Kıbrıs'ın bağımsızlığına ve toprak bütünlüğüne saygı gösterilmesini istemektedirler.»

Malik, Cenevre görüşmelerinin Kıbrıs bunalımını daha da derinleştirdiğini söyledi. Görüşmeler sırasında, Kıbrıs sorununun NATO üyesi ülkelere bağlı bir sorun haline getirmek istenildiğini ve Kıbrıs halkının isteklerine karşı çözümlenmek yolunun tutulduğunu belirtti.

T.K.P. emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı, memlekette bunları tutan gerici çevrelere, sınıflara karşı, millet düşmanlarına karşı devrimci, geniş bir hareketi yürütmek için işçileri, köylüleri, yurtseverleri, ilerici aydınları, subayları T e k c e p h e d e birleştirmeye çalışmıştır. Bu savaşından hiçbir zaman geri durmamıştır. Anayurda gerçek bağımsızlık, halka gerçek demokratik hürriyetler sağlamak savaşı Komünist Partisinin en kutsal parolası olmuştur.

(TKP — Doğuşu, Kuruluşu, Gelişme Yolları'dan)

ATILIMI OKU OKUT!

Işçinin gür sesi

Kıbrıs'ta faşist cunta hükümet devirmesi yapar yapmaz, Türk ordusu Adaya dalardalmaz emperyalistlere: »Kıbrıs'tan elinizi çekin!» haykırışıyla ortaya atılan Türkiye Komünist Partisi oldu. Bu parolayı işçi sınıfının bilinçli kesimi somut, örgütlü eylemlere çevirdi. TKP'nin Kıbrıs olayları üstüne yayınladığı çağrılar, açıklamalar burjuvazinin doludizgin kamçıladığı şovenlik, Osmanlılık, hapçılık histerisine karşı dalgakıran oldu.

Harbe, saldırganlığa karşı çıkan, bölgemizde barışın savunuculuğunu yapan, ulusal kurtuluş direnişlerine, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlığına, toprak bütünlüğü ve bölünmezliğine arka çıkan TKP oldu. Bu girişim, komünistleri, sosyalistleri, yurtsever aydınları, geniş ölçüde işçileri eylemlere geçirdi. Hükümete telgraflar yağdırıldı. Duvarlara, emperyalizmi, saldırganlığı yeren, faşizmi lanetleyen afişler asıldı. «Bağımsız Kıbrıs» sloganı yayıldı. Türkiye'nin birçok yerlerinde, kentlerde: «NATO'nun oyununa gelmiyelim!» yazılı pankartlar taşındı. Sıkıyönetimci generaller, polis harekete geçti. İşçi sınıfının, ilerici güçlerin görüş ve tutumlarını yansıtan bu pankartları, afişleri toplattı. Yurtseverleri tutukladı. Terör sıkıladı. Ama bu tutum işçi sınıfını, ilerici güçleri yıldıramadı.

Avrupa'da, kapitalist ülkelerde ekmek parasını çıkarmak zorunda kalan Türkiyeli işçilerimiz bu savaşın dışında kalmadılar. Bunlar: Ingiltere'de, Batı Almanya ve Batı Berlin'de, Fransa'da, Belçika'da yığınsal gösteri, yürüyüş, miting ve toplantılar yaptılar. Özelliği, bu gösterilerin, çıkışların örgütlü olmasıdır. Başka bir özelliği, komünistlerin başı çekmesidir. En önemlisi, bu çıkışlarda proleter enternasyonalizminin somut dile getirilmesidir. Türk, Yunan işçileri omuzomuza yürüdüler.

TKP bu başarılı sınavı, bu enternasyonalist dayanışmayı sürdürecektir. Emperyalistlerin, NATO'cuların saldırganlık politika ve tutumlarına karşı böylesi bir savaş, eylem birliği her yurtseverin ödevidir.

Türkiye işçi sınıfına selâm!
Selâm yaratana!
Tohumların tohumuna, serpilip
gelişene selâm!
Bütün yemişler dallarınızdadır.
Beklenen günler, güzel günlerimiz
ellerinizdedir,
haklı günler, büyük günler,
gündüzlerinde sömürülmiyen,
gecelerinde aç yatılmayan,
Türkiye işçi sınıfına selâm!
Meydanlarda hasretimizi haykıranlara,
toprağa, kitaba, işe hasretimizi,
hasretimizi, ayyıldızlı esir
bayrağımıza.
Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza
selâm!
Paranın padişahlığını,
karanlığını yobazın ve yabancının
roketini yenecek işçi sınıfına selâm!
Türkiye işçi sınıfına selâm!
Selâm yaratana.

NAZIM HİKMET

TKP ve sendikalar

Lenin, sendikalar için: «sosyalizm okuludur» der. Sendikalar işçi sınıfının gövdesi, yığınsal ve bağımsız örgütleridir. Bunlar ekonomik, sosyal, politik ve ulusal sorunları işçi sınıfı ve emekçiler yararına çözümlemekle yükümlüdür. Güçlü bir işçi hareketi, ancak bilinçli ve örgütlü bir sendikal harekete dayanabilir.

Türkiye'de sendikal hareket, böylesine önemli sorumlulukların üstesinden gelecek güçtedir. Ne var ki, Türk-İş'in başındaki sarı sendika ağaları, sınıf savaşını kösteklemek, sendikal hareketi ters bir yola sokmak çabasındadırlar. Tabandan kopuk bu klik, işçileri ulusal sorunlardan uzak tutmak ve işçi hareketini burjuvazinin kuyruğuna takmak yolundan yürüyor. Sarı sendikacılar, Kıbrıs olaylarıyle şovenliklerini iyice açığa vurdular. Burjuvaziye kullukta kusur etmiyorlar. İşçi sorunlarını arka plâna attılar, grevleri ve toplu sözleşmeleri kaldırdılar. Şeker-İş sendikasının kongresinde Tunç ve Sadık Şide çıktılar, bunu propaganda ettiler. İşçi sınıfının, emekçilerin belini büken pahalılıktan, ardarda gelen zamlardan, enflâsyondan, sıkıyönetimlerden, demokratik hak ve özgürlüklere karşı yönelen baskı ve terörden söz etmediler. İşte onlar, bu tutumlarıyla işçi sınıfının düşmanları yanında yer aldıklarını bir daha açığa vurdular.

Türkiye işçi sınıfının savaşkan öncüsü TKP, sendika hareketinin güçlenmesine büyük önem veriyor. TKP'nin yeni Program tasarısında bu konu özel bir yer alıyor: «TKP, sendikaların burjuvazinin politikasına alet edilmesine, sarı sendikacılığa karşı, genel grev, dayanışma grevleri, haklarının elde edilmesi, sendikal ve toplu sözleşme haklarının genişletilmesi için sürekli bir savaş yürütüyor». Sendika hareketlerini güçlendirmek, işçi yığınlarını devrimci sendikalara çekmek, onları örgütlemek ve savaşlarına ışık tutmak komünistlerin başlıca görevidir. TKP, temel örgütler, ancak böylesi bir savaşın süreci içinde gelişip güçlenebilirler.

Ulusal Sorunlarımız

(1. Sayfadan devam)

mak ve işbirlikçi burjuvazinin hegemonyasını kırmaktır. Kıbrıs olayları emperyalizmin, NATO'nun Türkiye'yi harp serüvenlerine sürdüğünü açıkça gösterdi. Demek oluyor ki, TKP Merkez Komitesi'nin 20 Temmuz günü yayınladığı Çağrı'da da belirttiği gibi NATO'dan çıkmak, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerini kaldırmak, İkili Anlaşmaları yırtmak başta gelen ulusal sorunlarımızdan biridir.

Başta gelen ulusal sorunlarımız arasında, demokratik, devrimci reformları, bu arada demokratik bir toprak reformunu başarmak, işçi sınıfının politik, sendikal haklarına konan kısıtlamaları kaldırmak, enflâsyonu durdurmak, yani TKP program tasarısında belirtilen ileri demokratik aşamaya geçmeyi sağlamak sorunları başta geliyor.

Lenin köşesi

TKP'nin önünde duran güncel, somut sorunları Leninizmin ışığı altında çözümlemek ödevimizdir. Marksizm-Leninizm elimizde en güçlü silâhtır.

TKP yeni bir atılım, toparlanma, yığınlarla bağlanma savaşı içindedir. Yeni bir Eylem Programı ve Tüzük tasarısını parti örgütlerine, üyelerine sundu. Bu girişim, bütün illegal-gizlilik zorluklarına bakmıyarak, oldukça başarılı, verimli geçmektedir. Bu kampanya, parti örgütlerine, üyelerine bir canlılık getirdi. Parti komitelerinden biri, tartışma ve eleştirmelerini somut biçimde belirtiyor ve şöyle diyor: «TKP'nin 3. Program taslağı, Türkiye'de devrimci mücadelenin yolunu çiziyor ... Çizilen strateji ve taslağın tümünü benimsiyoruz ... Yığınlar arasındaki çalışmalarımızda yolumuzu aydınlatacağı için Programı sevinçle karşılıyoruz». Bu görüşü, örgütlerin hepsi paylaşıyor. Bununla birlikte, hem de yerinde olarak, birçok ta sorular, sorunlar ortaya sürüyorlar. İşte burada, kimi sorunların kesin aydınlatılmasında, Lenin'e, onun örgütlerine başvuruyoruz. Bu da Marksizmi-Leninizmi yayma ödevimizi kolaylaştırıyor.

Lenin'in, «Demokratik Devrimde Sosyal-demokrasinin iki taktiği» yapıtı sorunların çoğunu yanıtlıyor. Kitap Türkçeye çevirilmiştir. Yakında çıkacoğını umuyoruz. Sorunlardan biri işçi sınıfıyla, yığın hareketleriyle bağlanmak, ikincisi işçiler, yığınlar arasında partinin temel örgütlerini kurmak sorunudur.

Lenin der ki: «Başarımız bir yandan politik durumu doğru değerlendirmemize, taktik belgilerimizin doğruluğuna, öte yandansa gerçek savaşkan gücün, işçi yığınlarının bu belgileri ne ölçüde desteklendiklerine bağlıdır. Partimizin, bütün örgütlerinin ve bütün gruplarının günlük, düzenli ve sürekli çalışmaları, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme eylemleri yığınlarla bağların sağlamlaştırılması, geliştirilmesi doğrultusunda olmalıdır. Bu eylem her zaman gereklidir ...» (Lenin. Tüm yayınları, c. XI. s. 4)

Demokratik güçlerin eylem birliği

TKP'nin Eylem Programı Tasarısında, sosyalist devrim yolunda öngörülen ileri demokrasi aşamasına bütün demokratik, anti-emperyalist güçlerin elbirliğiyle geçilecektir. Bu demektir ki, bütün demokratik, anti-emperyalist güçlerin iş ve eylem birliği ile emperyalizm-işbirlikçi burjuvazi ikilisinin hegemonyası kırılacak ve toplumun demokratik gelişmesine konan engel kaldırılacaktır. Emperyalizm-işbirlikçi burjuvazi ikilisinin hegemonyasını kırmak kolay bir iş değildir. Bunun için herşeyden önce işçi sınıfının birliğini sağlamak bir zorunluktur. İşçi sınıfının politik ve sendikal alanlarda birliğini sağlamak için herşeyden önce bilimsel sosyalizme karşı sağ «sol» bütün oportünist akımları, Maocuları, Troçkistleri, anarşistleri demaske etmek gerekir. Olaylar, Maocuların, anarşistlerin içyüzlerini geniş ölçüde açığa vurdu. Bu durumda onlar, «Kıvılcımlı» kılığıyla, yeni bir boya ile işçi sınıfını aldatmaya kalkıştılar. Bundan ötürü işçi sınıfının birliğini sağlamak için TKP'ni, işçi sınıfının yığınsal partisi haline getirmek, TKP'nin legale çıkması için savaşmak ön plânda yer alıyor. Kıbrıs sorununun aldığı son biçim, saldırganlık ve şovenizm histerisi ile yığınları afyonlamak girişimleri, Adanın bağımsızlık ve toprak bütünlüğünü savunan, Türkiye'yi, emperyalizmin sürüklemek istediği kanlı serüvenlerden korumak isteyen TKP'nin legal çalışmasının toplumun demokratik, anti-emperyalist yönde gelişmesi için bir zorunluk olduğunu bir daha doğruladı.

İşçi sınıfının birliğini kurmanın ikinci şartı, sarı sendikacılara karşı mücadele ve onları demaske etmektir. Sarı sendikacıların burjuvazinin yan gücü olduğu Kıbrıs olayları ile de ispatlandı.

Demokratik, anti-emperyalist ve sosyalizme açılan bir toplum düzeni kurabilmek için bütün anti-emperyalist, demokratik güçlerin iş ve eylem birliği zorunluktur. İşçi sınıfının öncü örgütlerinin bu birlikte geniş bir yer tutması da, bu birliğin amaçlarına ulaşması için bir garantidir. İşçi sınıfının öncü örgütlerinin katkısı olmadan kurulan «cephe»lerin, sonunda burjuvazinin, daha sonra da emperyalizmin yararına olduğu Türkiye'de cumhuriyet tarihi tanıktır.

Şovenlikle savaş

Ordunun Kıbrıs'a çıkarma yapmasıyla şovenizm curcunası daha hızla, bir fırtına gibi estirildi. Gerici basında: Osmanlılık, «büyük Türkiye», savaşçılık düzmeceleri vurpatlasın gidiyor. Ortalık kör duman içinde. Egemen çevreler, NATO başlarının, özellikle Amerikan emperyalizminin yayılma plânlarına yarıyan, Türkiye'nin ulusal çıkarlarına aykırı politikalarını, salgıncılık niyetlerini bu şovenlik şalıyla örtmek çabasındadırlar. Bununla, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin egemenlik haklarına, toprak bütünlüğüne, varlığına karşı yapılan saldırıyı, Adayı bölmek plânını savunuyorlar.

Şovenliği, kör duyguları kamçılamakla, bu ideolojik saldırıyla burjuvazi kamuoyunu şaşırtmak istiyor. Bulanık suda balık avlamak hevesindedir. Özellikle küçük burjuva ve orta tabakaların «ulusçuluk» damarlarına basıyor. Öte yandan da, «bağış» deyip, «yardım» deyip işçinin, dargelirlinin elinden ekmeğini, gündeliğini koparıyor.

Bu şovenlik batakliğına kimi gözü kapalı, kimi göre göre dalıyor. Türk-İş'in sarı sendika ağaları, kimi «sol» ya da «devrimci» geçinen sendika yöneticileri bu şovenlik curcunasına çanak tutuyor. Grevleri, toplu sözleşmeleri durdurdular. İşçi sınıfının savaşına karşı çıktılar. Böylece burjuvazinin yanında yer aldılar. Açıktan açığa, böylece, uyduluk, Amerikancılık, NATO'culuk politikasını destekliyorlar. Bu, düpedüz işçi sınıfına hiyanettir.

Kıbrıs'a asker çıkarmayla birlikte, hükümet, 14 ilde sıkıyönetim kurdu. Üç günlük, yarı buçuk demokratik haklar yeniden kısıtlandı, Şovenizm, dizginlerinden büsbütün boşandı. Vurgunculuk, istifçilik, karaborsacılık bu körüklemeyle at başı gidiyor. Hükümet habre kâat para kesiyor. Pahalılık üsteliyor. Gündelikler kuyrukta kalıyor.

Kıbrıs'a saldırıyla burjuvaziye, özellikle işbirlikçilere gün doğdu. Polis, generaller kliği, faşist komandolar zorbalıklarını artırdı. Bu Kıbrıs kampanyası sömürgen, egemen sınıfların, NATO'nun, Amerika'nın işine yaradı. Şovenlik sapıklıkları bütün bunların ekmeğine yağ sürüyor.

Türkiye Komünist Partisi, egemen çevrelerin batakçılık politikalarına karşı savaştan geri durmıyacaktır. Güvenlik Kurulu'nun kararlarına uyacağını boynuna alan hükümet ordu birliklerini Kıbrıs'tan geri çekmelidir. Ada bağımsız ve bölünmezdir. Bu harp ocağı söndü-

(Devamı 7. Sayfada)

işçi — köylü bağlaşıklığı

Türkiye Komünist Partisi'nin yeni Eylem Programı Tasarısında («TKP'nin yakın amacı Türkiye'de ileri demokratik bir düzen kurmaktır») deniliyor. Programda, bu yakın amaca ulaşmanın yol ve yöntemleri açıkça belirtiliyor.

İleri demokratik bir düzen kurmak, bugünkü halk düşmanı, emperyalizmin, işbirlikçi burjuva-ağa ikilisinin egemenliğini yıkmak demektir. Bu, ilk aşamada bütün ulusal, demokratik ve antiemperyalist dönüşümlerin gerçekleştirilmesi demektir. Bunu hangi güçler başaracaktır? Yol ve yöntemler neler olacaktır? TKP, programında bunları da gösteriyor.

Bu aşamada ana güç işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının en yakın savaş ortağı da tüm köylülerdir. İşçi ve köylü sömürü düzenine, patron – ağa sınıfına karşıdır. Bu bakımdan hem işçi sınıfının, hem de köylü yığınlarının menfaatleri, halk düşmanı düzenin ortadan kaldırılması için birlikte mücadeleyi zorunlu kılıyor. Böylece önümüzdeki aşamada işçi-köylü bağlaşıklığı tarihsel bir zorunluk olarak kalıyor.

Son yıllarda kentte olduğu gibi, köyde de ayrışma süreci sert biçimler alıyor. Bir yanda, bankalarla, büyük sermaye çevreleriyle, yerli-yabancı kumpanyalarla çitişen bir avuç toprak ağası, büyük çiftlik beyleri semirdikçe semiriyor. Öteki uçta, milyonlarca topraksız, aztopraklı ve orta halli köylü yoksullaştıkça yoksullaşıyor. Bu da ister istemez köyde sınıfsal çelişkileri, köylü yığınlarıyle büyük toprak ağaları arasındaki savaşı sertleştiriyor. Bu savaş köklü bir toprak reformu etrafında düğümleniyor.

İşçi sınıfı, onun devrimci politik örgütü TKP, köylünün bu savaşını yalnız desteklemekle kalmıyor, onu örgütlüyor, yönetiyor. TKP'nin bu konuda da önünde somut görevler duruyor. Komünistlerin bu görevleri arasında, köylerde, il ve bucaklarda TKP'nin temel örgütlerini kurmak, Köy Komitelerini oluşturmak ve geliştirmek bulunuyor. Köylü hareketleri ancak böylesi bir eylemle gelişebilir. İşçi-Köylü bağlaşıklığı ancak böylesi bir yolla gerçekleşebilir.

Halkımız, işçi sınıfı, bütün yurtseverler ulusal bağımsızlık için emperyalizme ve NATO'ya, sıkıyönetimlere ve demokratik hakların ayaklar altına alınmasına karşı savaşmalıdır.

Emekçi halkımız, Türk-Rum Kıbrıs halkı harp istemiyor. Ekmek okul iş istiyor. Kardeşçe yaşamak için ülkelerinde ve dünyada barış istiyor.

Haksız harp

Halkımız, emperyalistler hesabına yürütülen harplerden korkunç felâketlere uğramıştır. Birinci Dünya Savaşı unutulmamıştır. NATO'ya girme karşılığı Kore'de kırdırılan Memetçiklerin acısı hâlâ yüreklerde sızlar, durur. Hükümet Türk savaş birliklerini Kıbrıs'a sürdü. Korkunç bir harp ateşi, bir solukta, Ada'yı kastı kavurdu . . .

Bolşevikler Partisi, 1917'de, Büyük Ekim Devrimi'nden 6 ay önce, ateş boylarında savaşan bütün ülkelerin askerlerine bir çağrıyla başvuruyor. Çağrıyı Lenin yazmıştır. Söze böyle başlıyor Lenin:

«Asker kardeşler!

Korkunç harp milyonlarca can götürdü, milyonlarca insanı sakat bıraktı, başımıza yıkım, açlık, olmadık felâketler yağdırdı, anamızdan emdiğimizi burnumuzdan getirdi.

Bu harbin neden çıktığı, neden sürdürüldüğü sorusunu soranların sayıları boyuna artıyor.

Harbin en ağır yükünü taşıyan işçi ve köylüler, biz, savaşa bütün kapitalist ülkelerin kapitalistlerinin başladığını, onların çıkarları için, dünyanın başına egemen olmaları için, fabrikatörlere, bankerlere pazarlar sağlamak için, zayıf halkları soymaları için bu savaşın sürdürüldüğünü her gün daha açık görüyoruz . . .

Bütün kapitalist ülkelerde kapitalist sınıflar üstencilikten, ordu siparişlerinden, topraklarına kattıkları ülkelerde sağladıkları ayrıcalıklardan, besin malları fiyatlarının yükselip gitmesinden iğrenç para kırıyor, aşırı kârlar çıkarıyorlar. Kapitalist sınıflar, yüksek faizli milyarlarca harp borçlarıyla halkları uzun yıllar haraca bağladılar. Biz, işçiler, köylüler de, bizi ezen kapitalistlerin güçlenmesi için başka başka ülkelerin işçileri birbirimize kinle saldıracağız, birbirimizi kıracağız, yıkılacağız, aç kalacağız, bütün bunlara katlanacağız.

Olur mu, boynumuza vurulan boyunduruğu kölece hâlâ çekecek miyiz, kapitalist sınıflar arasındaki savaşı sürdürecek miyiz? Olur mu, kendi ulusal hükümetlerimizin, ulusal kapitalistlerimizin yanında durup bu savaşı uzatacak mıyız, böylece bütün dünyada, bütün ülkelerde işçilerin uluslararası birliğini yıkacak mıyız?

Yeter, asker arkadaş, zamanıdır gözlerimizi açalım. Zamanıdır yazgımızı ellerimize atalım . . .»

Burjuvazi sorunları küllüyor

Bu günlerde hükümet çevrelerinde, basın, radyo ve televizyonlarda da sakız gibi çiğnenen, şişirilen konu Kıbrıs'tır. Mehmetçiğe verilen iğrenç görev, açlara ekmek, su, işsizlere iş, dertlere merhem getirmedi. Gerici partiler ve politikacılar memleket sorunları, halkın dertleri üzerine Yeşil Adayı kilim gibi sermek, dünyayı gül gülüstan göstermek istiyorlar. Oysa tüketim mallarının fiyatları boyuna yükseliyor. İşsizlik artıyor. Öteyandan harp masraflarını karşılayabilmek için «bağış» adı altında işçi ve memurların gündelikleri kesiliyor.

Mecliste iş kanunu, fikir özgürlüğü tasarısı bir yana itildi. Halkı sağır etmek için Kıbrıs kösleri çalınıyor. Şoven duyuların körüklenmesiyle güncel sorunlarımız külleniyor, ana yurdumuzun, bağımsızlığımızın baş düşmanı Amerikan emperyalizmi, NATO perde arkasına itiliyor. Bu zor durumda TKP şovenlik dalgalarına karşı duruyor. Sömürgen sınıflar, egemen çevreler Kıbrıs serüveniyle bir kat daha derinleşen sınıf savaşını, ulusal demokratik uyanışı baltalamak, tehlikeye düşen Amerikan ağalığını, NATO'culuğu böylece daha bir süre sürdürmek istiyorlar. TKP gericiliğin bütün bu plânlarına karşı halk yığınlarını uyarıyor, onları demokratik özgürlükler için, Türkiye'nin kurtuluşu için savaşa çağırıyor.

ATILIM OKU VE OKUT!

TKP ve gençlik

TKP, işçi sınıfının, emekçi yığınların devrimci partisidir. «Gençlik halkımızın geleceğidir» açısından yürüyen TKP, gençlik sorunlarına özel bir önem verir. Anti-emperyalist, yurtsever, devrimci gençliğin savaşı, işçi sınıfının, Türk halkının sosyal kurtuluş savaşıyle içiçedir.

İlerici Türk gençliği, kurtuluşunun ancak işçi sınıfı ve onun öncü kolu TKP'nin çevresinde birleşmekle mümkün olacağını her geçen gün daha iyi anlamaktadır. Bu yöndeki eylemlerini genişletme, yeni bir toparlanma içindedir.

Türk burjuvazisi, bu gelişmeyi önlemek, gençlik hareketini parçalamak, hedeflerinden ayırmak için her tür provokasyona başvurmaktadır. Buna ulaşabilmek için de, gençlik hareketini, işçi sınıfından koparmaya yelteniyor.

TKP, burjuvazinin gençlik hareketini parçalamak, işçi sınıfından koparmak, hedefinden ayırmak için giriştiği bütün provokasyonlara, ters akımlara, Maoculuğa, Troçkizme, anaşizme karşı var gücüyle savaşmış ve savaşmaktadır. Bu çetin savaşın olumlu sonuçları, son zamanlarda açık seçik görülmektedir. Ülkede olduğu gibi, yurt dışında, kapitalist ülkelerde çalışan genç işçi, aydın ve öğrencilerimiz, bunların örgütleri burjuvazinin gençler arasına soktuğu provokatörlerin, Troçkist, Maocu sapık grupların etkisini önemli ölçüde kırmayı başarmıştır.

Yurtsever gençlerimiz, ulusal kurtuluş sorunlarıyle daha yakından ilgilenmektedir. Özellikle Batı Avrupa'daki genç işçilerimiz, uluslararası işçi dayanışmasının önemini gittikçe daha iyi kavramaktadır. Bulundukları ülkelerin devrimci, demokratik güçleriyle sıkı bir işbirliği yapmaktadırlar. Protesto yürüyüşlerine, toplantılara katılıyorlar, bildiriler yayıyor, dağıtıyorlar. TKP'nin program ve politikasını tanıtma gibi somut savaş yöntemlerinin uygulanmasında, genç komünistler, sosyalist ve devrimciler aktif bir rol oynamaktadırlar.

TKP yurtsever gençlerimizin sosyal kurtuluş savaşını, bütün olumlu eylemlerini, var gücüyle destekliyecektir.

Kadinlarin örgütlenmesi

Londra'da çalışan kadın işçilerimiz, «İngiltere Türkiye'li Kadınlar Birliği» adında bir örgüt kurdular. Onbeş günde bir toplanıp, çalıştıkları yerlerde, oturdukları çevrede karşılaştıkları sorunlara hep birlikte çözüm arıyor, dertleşiyorlar. «Elimizin homuruyle ...» demiyorlar, memleket sorunlarını tartışıyorlar.

Bu Kadınlar Birliği, Batı Almanya ve diğer ülkelerdeki kadın işçilerimiz için olduğu kadar Türkiye'de kadın işçilerimiz, ev kadınları için de iyi bir örnek. Türkiye'de kadın işçinin, emekçi ailelerin sorunları yurt dışında çalışmak zorunda kalan kadınlarımızın sorunlarından pek farklı değildir. Fakat bugüne kadar hiçbir burjuva hükümeti, kadınların, özellikle emekçilerin memleket sorunlarıyle değil, kendi sorunlarıyle bile örgütlü olarak uğraşmalarına yol vermedi.

Kadınlarımızın örgütlü savaşımın bilincine varmalarına öncülük etmeye kalkan ilerici, komünist, sosyalist kadınlarımız, kızlarımız kovuşturmaya uğradı, tutuklandı, hapsedildi, işkence gördü.

Kadınlar sorununu, sadece TKP, ilk kuruluş kongresinden, yani 1920 yılından beri savaş gündeminden indirmedi. Buna yeni Eylem Programı Tasarısı'nda da özel bir yer ayırdı. Tasarının bu bölümünde, bugünkü aşamada «Kadın Hakları» özetle şöyle sıralanıyor: Ekonomik, politik ve sosyal alanlarda kadın erkek eşit hakka sahiptir. Emekçi kadınlara eşit işe, eşit ücret verilmelidir. Kadın işçiler ağır, sağlığa zararlı ve gece işlerinde çalıştırılamazlar. Gebelik, doğum ve lohusalık süresi için üç ay ücretli izin verilmelidir. TKP, kadınların toplum yaşamında aşağılanması ve ezilmesine karşı savaşıyor.

Türkiye Komünist Partisi'nin savunduğu bu haklara, yurt içinde ve dışındaki tüm emekçi, ilerici, aydın kadınlarımız örgütlenerek, komünistlerle omuz omuza vererek savaşırlarsa kavuşulabilir.

Kadınların örgütlenmesi, devrimci savaşa atılımı, kurtuluşlarının ilk adımıdır.

Türkiye Komünist Partisi öteden beri Kıbrıs Cumhuriyetinin toprak bütünlüğüne, ulusal bağımsızlığına, ne biçimde ve kimden gelirse gelsin yapılacak saldırıya, «Enosis»e karşı çıkmış ve çıkmaktadır. Adada savaş tamamiyle durdurulmalıdır. Tüm yabancı askerler çekilmelidir.

»Bir karış toprak"

«ATILIM»ın dostları günden güne artıyor. Düşmanları da yok değil. AP'li saylavın, DP'li gazetecinin, NATO'cu generalin yanında faşisti, şovenisti, oportünisti de yer alıyor. Doğal bir şey. Sınıf savaşı bu. Saldıranların arasına öyleleri de giriyor ki, onların deyimiyle, «biz de ne diyeceğimizi şaşırıyoruz».

Söz konusu, kendilerine «Devrimci Türkiye Kürtleri» diyenlerin bir çıkışıdır. «Milli demokratik devrim» üstüne bir tez yayınladılar. «MDD»cileri eleştirirken TKP'ne saldırmayı da unutmuyorlar. Bu bakımdan dostu düşmandan pek ayırmadıkları görülüyor. Böyleyken, mangalda kül bırakmıyor, Marks'tan, Lenin'den söz ediyorlar. Biz burada, onların «tez» dedikleri broşürü eleştirecek değiliz. Bununla birlikte, somut verilerin altüst edilmesine, olayların ters gösterilmesine de göz yumacak değiliz.

Broşürde, «ATILIM»da «Kürt sorunu» başlığıyla çıkan bir yazı ele alınıyor. «Eleştiriye» yazının sonundan geçiliyor. Ve yazıda olmıyan şeyler, kuru suçlamalar ortaya sürülüyor, TKP'ne göz göre göre çamur atılıyor. «ATILIM»da: *«Kürt halkının özlem ve isteklerini Türkiye Komünist Partisi yıllardan beri dile getiriyor. Kürt halkının demokratik haklarını, isteklerini yerine getirme savaşı, bağımsız, demokratik, barışsever bir Türkiye uğrundaki, gerçek bir halk hükümeti uğrundaki savaşla sıkı sıkıya bağlıdır. Türk, Kürt, bütün ilerici güçlerin, örgütlerin omuz omuza vermesi zorunluktur»*, deniliyor. Ve sonunda, burjuvazinin bu dayanışma ve birliği parçalomak için her tür zorbalıklara başvurduğu belirtiliyor. Burjuvazi «memleketi parçalıyor» sözü, burada, özellikle bu anlamda kullanılmıştır.

Ama «tezciler»: Yok siz yağmur dediniz, bize ördek dediniz saçmasını kullanıyorlar. Üstelik: «Türk burjuvazisi, memleketin bir karış toprağını» kimseye vermemiştir gibi boş, gerçeklere aykırı lâflar ediyorlar. «Amerikan emperyalistleri 1919'daki düşman gibi somut değildir. Anadolu insanı ona tepki gösterecek durumda değildir», diyorlar. Böylece, topraklarımızdaki 101 Amerikan ve NATO üssünü — «atlama tahtası»nı görmezlikten geliyor, İncirliği, Cevizliği, Çiğliyi «bir karış toprak» bile saymıyorlar. Son Kıbrıs olaylarında, Amerikalıların İncirlik üssünü alarma geçirdiklerini duymıyan, görmiyen kalmadı. Halkımız, NATO'ya, Amerikan ağalığına karşı savaşıyor, son bir karış toprağımızdan bunları kovuncaya kadar savaşacaktır.

Komşumuzun bayramı

9 Eylül komşumuz sosyalist Bulgaristan'ın kurtuluş bayramıdır. Bundan 30 yıl önce Bulgar halkı, Komünist Partisi'nin örgütlediği silâhlı savaşlarla, Sovyet ordusunun güçlü desteğiyle ülkede egemenliği ele aldı.

O zamanlar Bulgaristan geri kalmış bir ülkeydi. Küçük işletmeler dışında hemen hemen endüstrisi yok gibiydi. Sosyalist devrimle Bulgaristan halkının yazgısı ulusun ileri güçlerinin, en bilinçli kolu olan işçi sınıfının eline geçti. Bu halk egemenliği kısa bir zamanda, üretim araçlarını, fabrikaları, demiryollarını, bütün ulaştırma araçlarını, bankaları devletleştirdi. Tarımsal üretim kooperatifleştirildi. Sovyetler Birliği ile dostluk ve işbirliği başa alındı. Ulusal gelişmeye yeni bir yön verildi.

Hızla gelişen sosyalist cumhuriyette endüstri üretimi 47 misli arttı. 1939'da bir yılda çıkarılan üretim şimdi 6 günde elde ediliyor. Gene bu dönemde elektrik üretimi 700 milyon kilovat saatten 22 milyar kilovat saate çıktı. Çelik üretimi 6 bin tondan 2 milyon 200 bin tona yükseldi. Bugün Bulgaristan, dünya pazarlarında makineleriyle, traktör ve değişik donatımlarıyla, elektrik ve elektronik aletleriyle, çeşitli endüstri mallarıyla tanınıyor. Eski Bulgaristan geri bir tarım ülkesiydi. Şimdi gelişmiş bir sanayi-tarım ülkesidir. 1973'te dış ülkelere sattığı yalnız endüstri mallarının oranı % 0,4'ten % 60'a yükselmiştir. Tüm ticaretin % 54'ü Sovyetler Birliğiyledir. Bulgaristan'ın endüstrileşmesinde Sovyetler Birliği'nin payı büyüktür.

Gelişmiş bir sosyalist toplum düzeni kuran komşu Bulgaristan'da emekçi halkın yaşam düzeyi gittikçe iyileşmektedir. Bulgaristan'da beş günlük çalışma haftası uygulanıyor. Yalnız bu yılın ilk yarısında, 10 bin ev, 2650 çocuk yuvası, bahçesi kurulmuştur. İşçi ücretlerine % 5–10 oranında zam yapılmıştır.

Sosyalist Bulgaristan, komşularıyle yakın dostluk ve işbirliğinin geliştirilmesi, Balkanlarda, dünyada sürekli barış ve halklararasında güvenliğin kuvvetlenmesi için savaşıyor.

Bulgaristan Komünist Partisi'nin yüce önderi Görgi Dimitrof: «Başkalarının yüzyılda yapamadığını biz 15–20 yılda yapacağız» demişti. Komünist Partisi sözünün eri çıktı. Şimdi komşumuz elde ettiği büyük başarıları kutluyor. Bayramını selâmlarız.

Dünya olayları

■ Portekiz hükümeti, sömürgelerinden Gine Bisao, Mozambik ve Angola'ya bağımsızlık hakkı tanıdı. 80 ülkeyle diplomatik ilişkiler kuran Gine Bisao Birleşmiş Milletlere alınıyor. Böylece, Afrika'daki sömürgecilik kalıntılarına kesin bir darbe indirildi.

■ İtalya'da neo-faşistler Roma-Münih ekspresine bomba koydular. 12 kişi öldü. Olayla ilgili olarak yakalanan faşistler, Parlamento düzenini silâh yoluyle devirerek faşist diktatörlük kurmak istediklerini, ordu içinde kendilerine yardım gösterenler olduğunu açıkladılar. İtalyan Komünist Partisi, bütün devrimci güçler, yığın örgütleri, ülkenin en büyük üç sendikas'ı genel grev yoluyla faşizmi kınadılar. İtalya'daki son genel greve 14 milyon işçi ve memur katıldı.

■ Resmi açıklamalara göre, aileleriyle birlikte 23 milyon Amerikan emekçisi 1973 yılını yoksulluk içinde geçirdi.

■ Geçen ay içinde Amerika'da 588 grev oldu.

■ Gelişmiş kapitalist ülkelerde, son beş yıl içinde, grevlere katılanların sayısı 225 milyona yükseldi.

■ Batı Almanya'da genişliyen enflâsyon ve ekonomik çöküntü yüzünden, son 6 ayda, 3 500 işletme iflâs etti.

■ Ortak Pazarın tarım politikasını protesto eden, tarım araçlarıyle yürüyüşlere çıkan Hollanda köylüleri, Amsterdam yollarını tıkadılar. Üreticiler ürün fiyatlarının arttırılmasını, tekellerin baskısına son verilmesini istiyorlar.

■ Yunanistan'da faşist cunta politik alandan çekilmek zorunda kaldı. İşbaşına gelen Karamanlis hükümeti, faşist Anayasa ve yasaları kaldırdı. Bütün politik tutukluları serbest bıraktı. Uzun yıllar yurt dışına sığınan politik göçmenler geri dönüyor. Yurtseverlerin gazetesi «Avgi», Yunanistan Komünist Partisinin organı «Nea Ellada» Atina'da çıkmıya başladı. Yunan Komünist Partisi devlet mekanizmasının faşistlerden temizlenmesini, işkencecilerin cezalandırılmasını istemektedir. Komünist partisi, 1974'te yapılması beklenen Parlamento seçimlerine katılmaya hazırlanmaktadır.

Şovenlikle savaş

(4. Sayfadan devam)

rülmelidir. Barış ve güvenlik kurulmalıdır.

Sıkıyönetim kaldırılmalıdır. Demokratik haklar halka tam sağlanmalıdır. Kıbrıs çıkarmasıyla burjuvazi halkımızın bu vazgeçilmez istemini çiğneyip gidemez. Şovenlikle savaş günün savaşıdır!

Sosyalist ülkelerde

● Savyetler Birliği'nin 117 ülkeyle diplomatik ilişkisi vardır.

● Arap devletleriyle ticaret ve ekonomik işbirliği ilişkilerini durmadan geliştiren Sovyetler Birliği bu ülkelerde 410 fabrika, baraj, Yüksek okul, üniversite ve tarımsal donatım merkezleri kurmuştur. Sovyetler Birliği'nin Arap ülkelerinde kurduğu teknik okul ve üniversitelerde 130 bin genç öğrenim yapmaktadır.

● Basındaki haberlere bakılırsa İskenderun üçüncü demir-çelik işletmelerinin genişletilmesi için bir girişim var. Bu fabrika ve daha altı işletme büyük komşumuz Sovyetler Birliği'nin verdiği makinelerle, açtığı ucuz kredilerle ve her türlü yardımlarla kuruluyor. Ödemesi de dövizle değil, geleneksel tarım ürünleriyle yapılıyor. Bu büyük endüstri kuruluşları, ulusal ağır sanayinin omurgası oluyor, onbinlerce işçiye yeni iş alanakları sağlıyor. Türk işçi ve teknisyenleri, Sovyet fabrikalarında staj görüyor, teknik yenilikleri öğreniyor. Bütün bunlar parasız.

Sovyetler Birliği kapı komşumuzdur. Halkımıza daima dost elini uzatmıştır. Ulusal Kurtuluş Savaşında halkımıza gösterdiği samut yardımlarla, emperyalistleri topraklarımızdan kovduk. Daha sonra komşumuz bize Kayseri ve Nazilli kombinalarını kurdu. Halkımız bu iyiliklerin hiç birini unutmuyor.

Halkımız bütün komşularıyle iyi ilişkiler kurmak istiyor. O, serüvenci, NATO'cu paşaların Kıbrıs'ta tuttukları kanlı gidişe karşıdır.

● 30. kurtuluş yılını kutlayan Polonya Halk Cumhuriyeti, harp öncesi bir yılda çıkardığı endüstri üretimini bugün 18 günde elde ediyor. Son Beş Yıllık Plân döneminde Polonya'da 6 milyon 400 bin emekçinin ücretlerine zam yapılması ve bütün çalışanların sosyal kazanımlarının genişletilmesi öngörülmektedir.

● Sosyalist Küba'da halk sağlığına büyük önem verilmektedir. Eskiden bütün ülkede 26 hastahane varken, bugün bu sayı 130'a yükselmiştir.

● 30 yıllık sosyalizm döneminde Romanya'nın sanayi üretimi 25 kat arttı. Örneğin, bugün Romen makine yapımı sanayii harp öncesi tüm makine üretimini 4 günde sağlıyor.

30. yıldönümü münasebetiyle Romanya'da 1.000 Km. demiryolu elektrikleştirilerek, işletmeye açıldı.

PARTİ YAŞAMI

TKP'nin savaş tarihinden

TKP, Türkiye Cumhuriyetinde en eski partidir. CHP ondan çok daha sonra kurulmuştur. TKP, gelip geçen ve şimdi piyasada görülen partilerin hiç birine benzemez. TKP, işçi sınıfının, emekçilerin savaşkan öncü koludur. Daha kurulduğu günden proletaryanın, geniş halk yığınlarının istemlerini, çıkarlarını, Anayurdun ulusal bağımsızlığını savunagelmiştir. TKP'nin amacı: insanın insanı sömürmesini, böylesi bir düzeni yoketmektir, köklü devrim yapmak, aşama aşama sosyalizme gitmektir.

TKP, Türkiye'nin ulusal bağımsızlığı ve egemenlik haklarıyla bağdaşmıyan emperyalizmin hegemonyasını başımızdan atmak, NATO'dan çıkmak, Amerika'nın elinden yakamızı kurtarmak, uluslararası tekellerle işbirliği kuran, Anayurdu, halkımızı serüvenlere, yıkımlara sürükliyen büyük burjuva–toprak beyi–militarist klik üçlüsünün diktatorasına karşı savaşta işçi sınıfını, geniş halk tabakalarını, işçi-köylü bağlaşıklığını örgütlemek çabasını başa alıyor. Köklü demokratik bir düzen ve gerçek bir demokratik hükümet için savaş gidiyor. TKP böylesi bir hükümete katılacak, proletaryanın ağırlığını buna koyacak, hegemonyasını sağlıyacaktır. Savaş böylesinedir.

Böylesi bir savaşta, gericiliğe, batakçı hükümetlere, faşistlere, gözü dönmüş şovenlere, emperyalist ajanlarına, Troçkistlere, likidatörlere karşı var gücüyle direnmiş komünist vardır. Reşat Fuat Baraner bu öngül savaşçılardan biridir.

1944 yılı. Ankara Garnizon Komutanlığı 2 numaralı mahkemesi önüne çıkarılıyor. Türkiye Komünist Partisi sekreteri olarak yargılanıyor. Baraner'e: «Legal ve illegal yayın yaptın, örgüt kurdun, Hitler faşizmine ve Türkiye'deki ortaklarına karşı bütün ilerici güçleri tek cephede birleştirmeye çalıştın» diyorlar.

Baraner: *«Evet, diyor, Türkiye Komünist Partisi, biz gerçek demokratik bir düzen istiyoruz. Bunun için savaşıyoruz ... Parti bültenlerimizde, Saraçoğlu Hükümetinin memleketimizi Hitler Almanya'sının bir uydusu durumuna düşürdüğünü yazdık. Bu hükümet başa geçer geçmez Turancıları, faşistleri şımarttı. Almanlara erzak gönderdi, milleti aç bıraktı ... Dış politikada Sovyet dostluğundan ayrıldı. Biz buna karşı çıktık ... Türkiye'de demokrasi yoktur ... Bize demokratik haklarımız verilseydi, yayınlarımızı, çalışmalarımızı açık yapardık. Mahkeme bizi değil, hükümeti sorguya çeksin, yargılasın, Biz, Türkiye Komünist Partisi'nin serbest olması, konan yasağın kaldırılması için savaşıyoruz.»*

R. F. Baraner yoldaşın, apoletli yargıçları duvara dayıyan bu savı, bu dobra sözleri hem tutanağa, hem partimizin tarihine geçmiştir.

Militan kadrolar atılgan olmalı

Lenin, teorisi olmayan akım, ne kadar haklı olursa olsun, yok olmaya mahkûmdur, diyor. Lenin ayrıca, parti militan kadrolarının atılganlığı, yaratıcılığı üzerinde duruyor. Ve böylece büyük devrimci teori ile pratiğin birleşmesi zorunluğunu belirtiyor.

Marksçı-Leninci teoriyi, politikayı, programı işçi sınıfına, emekçi yığınlara götürecek, onları Partide devrimci savaş anlayışı ile örgütleyecek olan, TKP'nin militan kadrosudur. Militan kadro bu işi başaracak nitelikte olmalı. Militan kadroda bu iş için değişik nitelikler aranır. Önce kadrolar, militanlar sınıf bilincine sahip olmalı. İşin dayanak noktası buradadır. Sınıf bilinci olmadı mı, bir insan bilgi fıçısı da olsa yine işçi sınıfına yaramaz. Yalnız sınıf bilinci de yetmez. Sınıf bilincini, Marksizm-Leninizm bilimi ile güçlendirmek, donatmak gerekir. Yurt olaylarını, dünya sorunlarını doğru yorumlamak, bunu işçi sınıfına, emekçi halka, hattâ burjuva aydınlarına ulaştırmak için Marksizm-Leninizm bilgisi zorunludur.

Bütün bunlarla birlikte militan kadro için başka bir nitelik de zorunluktur: Atılgan olmak. Girişken olmak. Atılganlık ve girişkenlikle işçi sınıfının içine, fabrikalara, köylere girmek ve oralarda TKP'ni örgütlemek. İşçi sınıfı ile köy emekçileri arasında bağlaşıklığı güçlendirmek, geliştirmek. Militan kadronun ödevleri genellikle bunlardır. Militan kadro olayları, insanları, emekçi ve işçileri arayıp bulacaktır. Onlara ışık tutacak, aydınlatacak ve TKP saflarında örgütleyecektir. Parti militan kadronun bu olanakları oranında gelişip güçlenecektir.

Militanlar, klüpçülük, lâfazanlık, dedikodu ve fiskosla, derneklere kapanıp kalmakla partiyi geliştiremezler. Dernekler, legal açık örgütler, ancak yığınlara açıldığı ve bu ödevi yerine getirebildikleri oranda partiye, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine faydalı olabilirler. Komünistler derneklerde kapıları yığınlara geniş ölçüde açmalı, ideolojik teorik eğitimi yığınlara bu yoldan indirmelidirler.

İdeolojik savaş

Sınıf savaşı toplum yaşamının bütün alanlarını kapsamaktadır. Emekle sermaye arasındaki savaş bütün şiddetiyle sürüp gidiyor. Günümüzde emperyalizmin, gericiliğin ilerici güçlere karşı ideolojik alandaki saldırıları durmadan artmaktadır. Bu ideolojik saldırılara karşı savaş, bugün her zamankinden daha büyük bir önem taşımaktadır.

Memleketimizde gerici, işbirlikçi burjuvazi ilerici, devrimci güçlere karşı ideolojik saldırılarında en kaba sahtecilik-lere başvuruyor, gerçek durum ve kanıtları istediği gibi alt üst ediyor. Proletarya enternasyonalizmine saldırıyor. Şovenizmi, anti-komünist ve anti-sovyetizmi körüklüyor. Revizyonizmi, oportünizmi doğrudan doğruya destekliyor. Egemen çevreler, Maocu, Troçkist, MDD'-ci, Kıvılcımlıcı grupların bölücü, yıkıcı eylemlerinden yararlanıyor.

Burjuvazi ideolojik alanda saldırılarını arttırarak bugünkü kapitalist, talan düzenini, enflâsyonu, pahalılığı, işsizliği, demokratik haklara saldırıları, baskıyı, terörü, sıkıyönetimleri «doğal» göstermeye çalışmaktadır. İşbirlikçi burjuvazinin elinde büyük olanaklar ve güçlü bir propaganda makinesi de vardır.

Günümüzde emperyalizmin çağdaş ideolojik stratejisinde üç temel doğrultu görülmektedir. Birincisi, yıkıcı, anti-komünist doğrultudur. İkincisi, bugünkü kapitalist toplumu savunmaktır. Üçüncüsü, burjuva toplumu çevrenini amaca uygun biçimde işlemektir. Emperyalizmin sınıfsal stratejisinin ana doğrultularından biri de komünist ve tüm devrimci hareketleri yıpratmak, dünya devrimci sürecinin öncü güçlerini içerden çökertmektir.

Türkiye'de emperyalizmin ekonomik, politik ve askersel bloklarına bağlı olan büyük burjuvazi de, genel ideolojik stratejisinde, bu doğrultulardan yürümektedir.

Türkiye Komünist Partisi 54 yıllık varlığı boyunca ideolojik alanda da çetin bir savaş veregelmiştir. Bu savaş bugün daha yoğun bir nitelik almaktadır. Lenin der ki: «Gericiliğe karşı savaş, her şeyden önce yığınları ideolojik bakımdan gericilikten kurtarmaktır». Bu sözler bizler için, Türk komünistleri için de güncüldür.

> Türkiye'deki bütün Amerikan ve NATO misyonları, silâhlı birlikleri memleketten çıkarılmalıdır.
>
> *(TKP programından)*

ATILIMI OKU VE OKUT!